

Casa dels Tagamanent

Granollers

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de Sant Roc, 10
Emplaçament: Nucli antic de Granollers
Alçada: 145

Coordenades:

Latitud: 41.60825
Longitud: 2.28862
UTM Est (X): 440725
UTM Nord (Y): 4606527

Classificació

Número de fitxa: 08096 - 23
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Gòtic Modern Contemporani
Segle: XV-XVI, XIX-XX
Autoria de l'element: Desconeguda
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic i Arqueològic de Granollers. Núm. R-099. Protecció de tipus I: Conservació estricta.
Data aprovació: dc., 15/10/2003 - 12:00
Número inventari: IPA 28992
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: 0867005DG4006E
Fitxes associades:

Casa Vídua Uyà
Carrer de Sant Roc
Torre de Pinós

Autoria de la fitxa ARQUEOCIÈNCIA - J. M. Huélamo
Data de registre de la fitxa: dg., 01/07/2001 - 02:00
Autoria de la darrera revisió: Jordi Piñero Subirana
Data de la darrera revisió: dc., 10/01/2024 - 10:07

Descripció

Antic palauet gòtic que va pertànyer a la família noble dels Tagamenent, després Montbui, i on va morir el rei Pere IV de Barcelona, conegut com a Conestable de Portugal. L'edifici ha estat objecte de múltiples reformes, i avui de l'antic casal del segle XV només en resta la part central.

És una edificació entre mitgeres, de planta baixa i dues plantes pis, amb façana plana de paredat comú sense arrebossar. El portal d'entrada és amb arc de mig punt adovellat. A la primera planta, desplaçada cap a la dreta hi trobem una finestra coronella gòtica de triple arc. És acabada amb arquets lobulats simples que descansen sobre frisos amb rosetes als extrems i sobre dues columnetes amb sengles capitells decorats amb fulles d'acant i dos escuts a cada àbac. Els escuts corresponen a la família Rocabertí. A la segona planta presenta una finestra rematada amb arc conopial que té a l'intradós arc de taló lobulat amb traceria. Es recolza en dues impostes amb tres rosetes en relleu cadascuna.

Cal dir que originàriament el casal era més ample i fou escapçat ja a principis del segle XIX, per construir-hi una casa moderna, i novament el 1966, quan la façana es va estrènyer per ambdós costats. Per això a la casa adjacent de la dreta (núm. 8, casa vídua Uyà) es conserva una arcada interior que havia pertangut a aquest casal. Malgrat tot, la façana presenta un parament força unitari, llevat de la major presència de maó a la segona planta, fet que indica la realització d'obres de reparació en moments posteriors al segle XV.

A dins de l'edifici es conserva un pati interior. Al seu mur de llevant es conserva una finestra acabada amb un arc conopial trilobulat format per dues peces així com una altra finestra acabada amb un arc conopial polilobulat format per dues peces amb decoració vegetal que descansen sobre sengles impostes decorades amb rosetes en relleu. A la segona planta (per la banda del carreró de Sant Esperança) conserva part d'una finestra geminada de la qual només resten les dues pedres treballades que en conformaven l'acabament i algun dels carreus dels brancals. Avui aquests elements queden integrats dins un mur de pedra i maó. (PANCORBO et alii, 2006: 182).

Observacions:

Altres denominacions: Casa del Conestable o Casa Gran.

De fet, la denominació Casa del Conestable es va difondre entre alguns granollerins. Es deu a un article d'Alfred Canal que proposava aquest nom. Anteriorment el nom més comú era la Casa Gran.

Informació facilitada per Cinta Cantarell

Història

Per la seva tipologia, sembla que aquest casal gòtic hauria estat construït als segles XV o XVI. En un principi pertanyia als Tagamanent, una família feudal originària del castell de Tagamanent (al Vallès oriental). Al mateix segle XV la filla hereva dels Tagamanent, Isabel de Tagamanent i de Palou, es casà amb Joan de Montbui. El seu hereu fou Joan de Montbui i de Tagamanent, que va tenir un paper rellevant durant la Guerra Civil catalana que va tenir lloc en aquest segle. Es va decantar del bàndol de la Generalitat, que estava en guerra contra el rei Joan II. La Generalitat proclamà rei a Pere IV, fill del rei de Portugal i conegut com a Conestable de Portugal. Envoltat d'altres nobles fidels catalans i portuguesos, el rei Pere va morir de tisi el 29 de juny de 1466, precisament al palau de Joan de Montbui, a Granollers. Per això en alguns llocs aquest casal també s'ha anomenat casa del Conestable. Posteriorment el seguici de nobles va acompanyar el fèretre reial fins a Santa Maria del Mar, a Barcelona.

Més tard, els Montbui van entroncar amb els Rocabertí, un altre dels llinatges nobles catalans més destacats, en aquest cas originaris de l'Empordà. Per això l'escut dels Rocabertí apareix al finestral principal de la casa. I a mitjans del segle XVII van emparentar-se amb els Pinós, un altre llinatge noble destacat. Dels nou fills d'aquest matrimoni en van destacar dos: Miquel i Josep, per la seva intervenció en la vida política, social i econòmica de finals del segle XVII i principis del XVIII. Especialment, per la seva vinculació a la Guerra de Successió com a defensors de la causa austriacista. Miquel de Pinós i Rocabertí, l'any 1710, davant la falta d'efectius per a les tropes, va demanar que la vila de Granollers contribuís a la causa amb 50 homes. A canvi, s'atorgaria als voluntaris fadrins agremiats el dret a rebre el grau de mestre. Per la seva banda, Josep Galceran de Pinós i Rocabertí, com a delegat del Consell de Barcelona, anà a rebre Felip V a Martorell, el qual li atorgà el títol de marquès de Barberà (1702). Després, però, es convertí en acèrrim defensor dels austriacistes. Durant el setge final de l'Onze de Setembre de 1714 fou un dels portadors de la bandera de Santa Eulàlia, que es va treure per donar ànims als assetjats. Acabada la guerra, va ser deportat i va morir fora de Catalunya (Cantarell: plafó informatiu).

Des del punt de vista arquitectònic, en els últims dos segles el casal ha sofert greus danys i múltiples reformes. A començaments del segle XIX, una part fou enderrocada per a construir una casa moderna. El 1886 es va reedificar la façana (expedient d'obra 879, caixa 3). El 1908 l'arquitecte Joaquim Manuel Raspall i Mayol hi va fer alguna intervenció de reforma de la façana (expedient d'obra 31, caixa 13). El 1910 s'hi va col·locar un rètol i portes de ferro al portal, i s'hi va obrir una finestra de 0,60 m d'ample per 2 m d'alçada (expedient núm. 53, caixa 14). Uns anys més tard, el 1940, l'Ajuntament va donar permís per derruir la part oriental de la casa i les finestres de pedra foren venudes al propietari de Can Many. Al seu lloc s'hi construï un altre edifici modern (fitxa IPA 28992). Això va causar gran indignació entre els cercles d'estudiosos i amants del patrimoni. El 1956 es va eixamplar el portal d'entrada (caixa 122, expedient núm. 35). El 1958 es va eixamplar l'aparador d'una botiga. El 1961 s'amplià mig metre el finestral existent i se'n va reforçar la llinda (expedient d'obra 56, caixa 153). El 1966 es va fer més estreta la façana (1,05 m a un costat i 1,25 m a l'altre), es va substituir la porta d'entrada a la botiga per una finestra àmplia i s'hi va afegir un pis (expedient d'obra 2584, caixa 207).

Més recentment, entre 1980 i 1981, l'edifici es va restaurar segons projecte de Joan Valls i Ribas. El 1986 es va habilitar la planta baixa com a adrogueria (expedient 609/1986).

Bibliografia

BAULIES I CORTAL, Jordi (1965). *Granollers*. Barcelona, Biblioteca Selecta, volum. 372.

CUSPINERA I FONT, Lluís et al. (2001). *Pla especial de protecció del Patrimoni Històric-Arquitectònic de Granollers*. Granollers. Document administratiu.

GRANOLLERS, ESPAI, TEMPS (2001). *Granollers, espai, temps*. Granollers, Museu de Granollers.

LLOBET, Salvador (1951). *Granollers. Estudio Geográfico e histórico*. Ed. Alpina.

PANCORBO, Ainhoa; VILA, Josep M i altres (direcció de Raquel LACUESTA i Albert LÓPEZ (2006). *Topografia urbana de Granollers entre els segles X i XVI. Estat de la qüestió i hipòtesi de configuració*. Servei de Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona; Ajuntament de Granollers (treball inèdit), p. 181-183.

PATRIMONI (1985). *Patrimoni Històric Arquitectònic*. Granollers: Caixa de Crèdit Granollers.

Enllaços d'interès:

[Topografia urbana de Granollers entre els segles X i XVI. Estat de la qüestió i...](#)

[Arxiu Fotogràfic Municipal de Granollers](#)

